

۲۴ مهر ماه؛

روز جهانی عصای سفید مبارک

پانزدهم اکتبر یا ۲۳ مهر به عنوان روز جهانی نابینایان یا قانون عصای سفید نام گذاری شده است. (در سال‌های کیبسه ۱۵ اکتبر مقارن با ۲۴ مهر است).

به گزارش سایت خبری پرسون، هر چند کاربرد عصا به عنوان وسیله کمکی در رفت و آمد نابینایان، از سده‌ها پیش متداول بوده، ولی به کارگیری عصای سفید به شکل امروزی و به عنوان نماد بعد از جنگ جهانی اول رایج شد.

در سال ۱۹۲۱م. جیمز بیگز عکاس انگلیسی که در سانه‌های بینایی خود را از دست داده بود برای در امان ماندن از تصادف حین رفت و آمد در خیابان‌های اطراف محل زندگی خود ابتکار استفاده از عصای سفید را به کار برد و پس از آن بود که دو پژوهشگر آمریکایی قانون عصای سفید را نوشتند و ۱۵ اکتبر به عنوان روز جهانی نابینایان یا قانون عصای سفید تعیین شد.

جان کلام این قانون این است که نابینا هم عضوی از جامعه متمدن است و حقوق اجتماعی مصرحی دارد و به جای ابراز ترحم حقوق او را باید رعایت کنیم.

خانم یا آقای که رانندگی می‌کنید اجازه بدهید نابینایی که با عصای سفید قابل شناسایی است به راحتی از خیابان عبور کند. نه بگوییم «مگه کوری؟» و نه با واژه «روشن‌دل» بخواهیم خودمان را گول بزنیم.

احترام به نابینا با این تعارفات نیست. با رعایت قانون عصای سفید است.

راستی آیا امروز در مدارس قانون عصای سفید را آموزش می‌دهند؟ آیا بچه‌های می‌دانند رودکی شاعر بزرگ ایرانی که هزار سال پیش می‌زیسته نیز نابینا بوده است؟ آیا بچه‌های ما دکتر خزائی را می‌شناسند که کم از هُلن کلر نداشت و ندارد؟

به جای این همه حرف‌های تکراری و حوصله سر بر نحوه مواجهه با دارنده عصای سفید را آموزش دهیم تا چند سال دیگر این بچه‌ها هنگام رانندگی تا عصای سفید دیدند از سرعت خود بکاهند و راه را برای عبور نابینایان باز کنند.

چند سال پیش مدیر مسؤول یک ماهنامه سیاسی که از فعالان و صاحب نظران سیاسی هم هست و چشم‌های خود را در انفجاری پیش از انقلاب از دست داده به مناسبت روز عصای سفید گفت: وقتی با نابینایی رو به رو می‌شوید به جای این که بگویید از راست بیچ یا از چپ به دستی که عصا دارد اشاره کنید و بگویید به سمت دست عصا، چون ممکن است منظور شما سمت راست خودتان باشد در حالی که برای او چپ است.

عصای سفید می‌تواند ضامن جان و سلامت یک نابینا باشد. اگر عصای سفید را نینیم این ماییم که نابیناییم و اگر نابینایی نابینا دست خود او نبوده این نابینایی در عین بینایی از آن دست ندیدن هاست که سزاوار سرزنش است. نابینا نه نیاز به ترحم ما دارد نه تعارفی، چون خطاب با کلمه «روشن‌دل» و اتفاقاً خوش‌شان نمی‌آید به آن‌ها روشن‌دل گفته شود. حقوق اجتماعی نابینایان را به رسمیت بشناسیم و رعایت کنیم. کمترین و نماد آن‌ها توجه به عصای سفید است.

